

Arrest

**nr. 100 876 van 12 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. H.K.(...), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 oktober 2012.

1.3. Op 25 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 oktober per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Alikhoja, gelegen in het district Markazi Baghlan, provincie Baghlan. U bent ongeveer 25 jaar oud en gehuwd met Balusan, die momenteel in uw geboortedorp woont.

Vanaf de tweede maand van 1389 (april 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) begon u te werken bij de lokale politie van Markazi Baghlan. U patrouilleerde in uw regio en arresteerde met uw team onder leiding van commandant Sadeq heel wat talibanleden. Omwille van uw politieactiviteiten ontving u twee talibanbrieven, een eerste op 7/6/1390 (29/08/2011 volgens de Gregoriaanse kalender) en een tweede op 18/06/1390 (09/09/2011 volgens de Gregoriaanse kalender). Hierin werd u steeds opgedragen uw werkzaamheden voor de regering te stoppen. Tien dagen nadat u de tweede brief had ontvangen, bent u uit schrik voor de taliban Afghanistan ontvlucht. Zeven maand nadat u Afghanistan heeft verlaten, vroeg u asiel aan in België, op 26 juni 2012. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielerelaas legt u uw origineel Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor, dat van uw vader, twee originele talibanbrieven, een origineel opleidingscertificaat en twee briefomslagen waarmee deze documenten u werden opgestuurd vanuit Afghanistan

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u vage en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan, waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

*Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u, naast andere stukken die geen rechtstreekse betrekking hebben op de vervolgingsfeiten, ook een aantal documenten neer die op een directe wijze de vervolgingsfeiten zouden ondersteunen. Meer specifiek gaat het over een opleidingscertificaat bij de politie (stuk 5) en twee talibanbrieven (stuk 1 en 2). **Aan geen van deze documenten kan voldoende gewicht worden toegekend om zonder meer uw zaak te bewijzen.** Het gaat hier immers om documenten die uiterst fraudegevoelig zijn. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De neergelegde documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Uw verklaringen komen echter weinig plausibel over en vertonen een aantal belangrijke inconsistenties en incoherenties, zowel intern als met de neergelegde documenten.*

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u als politieagent door het leven ging in Afghanistan. Ten eerste springen heel wat **inconsistenties** in het oog tussen uw verklaringen en het opleidingsattest dat u neerlegt ter staving van uw werk als politieagent, nota bene het enige document die u neerlegt ter staving van uw werk als politieagent in Baghlan. Zo verklaart u dat u de opleiding volgde in de vierde maand van 1390 (Gehoorverslag CGVS, dd. 2 oktober 2012, p. 11). Volgens de Gregoriaanse kalender start de vierde maand, saratan, op 22 juni 2011. Uit het opleidingscertificaat blijkt echter dat u die opleiding volgde van 1 mei 2011 tot 22 mei 2011, of volgens de Afghaanse kalender van 11 sawr 1390 tot 1 jawza 1390. Het is hooguit merkwaardig dat u niet correct kan weergeven welke maand u uw enige politieopleiding genoot. Voorts slaagt u er ook niet in de inhoud van deze opleiding correct weer te geven. U verklaart zowel religieuze lessen, eerste hulp als gevechtslessen te hebben gekregen (CGVS, p. 12). Het opleidingsattest spreekt dan weer enkel over het alfabetiseren van de deelnemers (CGVS, p. 15), een onderwerp dat u niet aanhaalde. De persoon die u deze opleiding zou hebben gegeven, Moghammad Sahi, doet bij u dan weer geen belletje rinkelen (CGVS, p. 14). Uw argument dat u hem enkel met "Malle" ("leraar") aansprak, kan niet rechtvaardigen dat u zijn naam niet kende. De naam Moghammad Sahi staat namelijk op het opleidingscertificaat dat u ter staving neerlegt. Ook is het weinig plausibel dat u nooit uw leraars echte naam zou hebben gehoord in de weken dat u deze opleiding genoot.

De vaststelling dat u niet correct kan weergeven wanneer u uw enige, en overigens recente, politieopleiding volgde, wat de inhoud van deze opleiding was en wie uw lesgever was, doet heel wat vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid inzake deze opleiding, maar ook inzake uw profiel van politieagent en inzake uw globale asielmotieven. In navolging van deze conclusie moet ook worden opgemerkt dat er geen waarde kan worden gehecht aan uw opleidingscertificaat. De door u neergelegde documenten moeten namelijk worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Aangezien deze reeds inconsistenties en incoherenties zijn, zowel intern als met de neergelegde documenten, kan dit dan ook niet worden aanschouwd als een bewijs dat u enige politieopleiding heeft genoten.

De vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw politieopleiding en profiel als agent wordt nog versterkt door uw **beperkte kennis en bevreemdende uitlatingen over alle geleidingen van het Afghaanse politionele apparaat.** Zo is het merkwaardig dat u beweert geen politieopleiding te hebben gekregen bij uw indiensttreding (CGVS, dd. 2 oktober 2012, p. 11), maar pas nadat u reeds 13 maand in dienst was (CGVS, p. 13). In de informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, staat namelijk dat agenten in spe een basisopleiding van 8 weken genieten vooraleer ze het ambt van agent mogen uitoefenen. Over uw salaris haalt u dan weer aan dat u aanvankelijk niet werd uitbetaald, maar op het eind 9.250 Afghani verdiende, wat vandaag neerkomt op 181 dollar (CGVS, p. 19). Opnieuw strookt dit antwoord niet met de gegevens van het CGVS. Een politieagent die patrouilleerde op straat, wat u volgens uw verklaringen deed (CGVS, p. 12), zou in 2006 70 tot 80 dollar hebben verdiend. In 2009 verdubbelde dit loon zelfs tot 165 dollar. Het is dan ook merkwaardig dat u geen geld zou hebben ontvangen toen u startte bij de politie in sawr 1389 (21 april 2010 volgens de Gregoriaanse kalender). Ook heeft u weinig kaas gegeten van politierangen en insignes. Gevraagd naar de rang van uw overste zegt u "commandant". Zijn insignes zou dan weer bestaan uit enkele sterren, exact weet u het niet (CGVS, p. 11-12). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat "commandant" geen officiële rang is bij de Afghaanse politie en dat sterren ook nooit een insignia op zich uitmaken, maar steeds in combinatie staan met andere tekens.

Tot slot verklaart u vooral te hebben moeten patrouilleren door de straten van Markazi, om zo informatie over de vijanden te kunnen vergaren. Van een politieagent met uw functie mag dan ook enige kennis worden verwacht van **talibancommandanten** die actief zijn in uw provincie. Het is dan ook markant dat u geen enkele door het CGVS gevraagde schaduwgouverneurs gelieerd aan de taliban kent, zoals Mullah Mir Muhammad (CGVS, p. 17) en Rouhullah (CGVS, p. 13), of diens rechterhand Mullah Mukhtar (CGVS, p. 18) en talibanwoordvoerder Mubarez (CGVS, p. 13). Maar ook van lokale talibancommandanten uit Markazi Baghlan heeft u weinig kennis. Zo verklaart u dat Mullah Din Mohammad niet van uw district is (CGVS, p. 18), terwijl deze commandant die in uw Markazi district vocht tegen de buitenlandse troepen in mei 2011 het vredesproces vervoegd heeft, samen met zijn troepen (zie administratief dossier). Van Mullah Sher Ali heeft u dan weer nog nooit gehoord (CGVS, p. 18).

Voorts laat ook uw **kennis over lokale en provinciale politieprominenten te wensen over.** Zo heeft u nog nooit gehoord van politiewoordvoerder Basharat, van de vice-politiefchef van Baghlan Syed Zamanuddin en van politiecommandant Muhammad Daud Daud (CGVS, p. 14). Bovendien is het opmerkelijk dat u Amin Mangal situeert als de onmiddellijke voorganger van Mohammad Kamin Khan (CGVS, p. 14), terwijl volgens de informatie in het administratief dossier Abdul Afghan Kash tussen beide heren even aan het roer stond van de politie in uw district. Ook uw antwoord op de opvolger van de provinciale politiefchef Asadullah Shirzad strookt niet met de informatie van het CGVS. U antwoordt dat dat Ingenieur Omar (CGVS, p. 14) moet zijn, terwijl de informatie in het administratief dossier duidelijk stelt dat Abdul Rahman Rahimi vóór Shirzad de politieleiding in handen had van Baghlan.

Van iemand die daadwerkelijk bij de politie zou zijn geweest en tal van talibanleden zou hebben gearresteerd, mag worden verwacht dat hij enige kennis heeft van talibancommandanten en politiecommandanten. Dat u slechts op een heel beperkte oppervlakte moest patrouilleren (CGVS, p. 20), met name zeven kilometer naar het Noorden, zeven kilometer naar het Zuiden, twee kilometer naar het Oosten en twee kilometer naar het Westen vormt geen bevredigende verklaring voor uw gebrekkige kennis.

Indien er al geloof zou kunnen worden gehecht aan uw profiel als politieagent, quod non, **bent er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, omwille van uw werkzaamheden als politieagent, gevisieerd werd door de taliban en twee dreigbrieven zou hebben ontvangen.** Ten eerste zijn de talibanbrieven in het Dari geschreven. Het is echter niet plausibel dat de taliban, grotendeels een Pashtounbeweging (zie info administratief dossier), in het Dari dreigbrieven zou sturen, te meer omdat ook u Pashtoun bent (CGVS, p. 5).

Ten tweede is het markant dat u amper weet wat in de talibanbrieven staat die aan u gericht zijn. U probeert dit te verklaren door aan te halen dat u geen Dari kan lezen (CGVS, p. 9). Er mag echter worden verwacht dat iemand die voor zijn leven moet vrezen na het verkrijgen van talibanbrieven, deze tot op de letter nauwkeurig laat vertalen door een naaste en dat de inhoud ervan in zijn geheugen gegrift staat, te meer omdat die persoon na het verkrijgen van deze brieven alles achterlaat in zijn land van herkomst. U verklaart zelf niet te weten waarom u een tweede talibanbrief had ontvangen (CGVS, p. 10). Het antwoord staat er namelijk in (zie vertaling dreigbrief 2, p. 15). U had volgens de taliban namelijk nog geen antwoord gegeven op hun vraag om met hen samen te werken. Dat u zich niet eens zou informeren over de inhoud van de bewijsstukken in uw asielaanvraag kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het profiel van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Ten derde moet opnieuw worden vastgesteld dat u de ontvangst van de talibanbrieven niet correct kan schetsen in de tijd. Zo verklaart u de eerste talibanbrief ontvangen te hebben twee maand na uw politieopleiding (CGVS, p. 13). In werkelijkheid heeft u echter uw eerste talibanbrief meer dan drie maand later ontvangen, volgens de data op uw opleidingscertificaat (22 mei 2011) en de datum waarop u uw eerste talibanbrief ontving (07/06/1390 of 29 augustus 2011). De vaststelling dat u de ontvangst niet correct kan situeren en inhoudelijk weinig afweet van de twee dreigbrieven van de taliban die u zou hebben ontvangen, maakt dat er noch geloof kan worden gehecht aan de bedreiging door de taliban noch aan de authenticiteit van de door u voorgelegde brieven.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u niet consistent bent over de datum dat u Afghanistan zou hebben verlaten. Zo verklaart u dat u enerzijds ongeveer tien dagen nadat u uw tweede talibanbrief had ontvangen Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 9). Uw tweede brief ontving u op 18/06/1390 (9 september 2011 volgens de Gregoriaanse kalender). Volgens deze verklaring zou u dus rond 19 september vertrokken zijn. Anderzijds verklaart u zeven maand vóór u op 26 juni 2012 asiel aanvroeg in België uit Afghanistan te zijn gevlucht (CGVS, p. 3). Volgens deze verklaring zou u dus rond 26 november vertrokken zijn. Tussen beide verklaringen valt er dus een discrepantie van meer dan twee maand op te merken. Deze inconsistentie over uw vertrekdatum brengt uw geloofwaardigheid nog maar eens aan het wankelen. Bovendien blijkt uit uw tweede verklaring dat u nog meer dan twee maand na het ontvangen van uw talibanbrief in Afghanistan heeft verbleven, wat uw acute en algemene vrees nog maar eens ondermijnt.

Uw vage, ongeloofwaardige en niet aannemelijke antwoorden laten niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de taliban werd geïsoleerd. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Baghlan afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. **U kunt de onveilige situatie in de provincie Baghlan echter vermijden door u te vestigen in Kaboel.**

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de

winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen man die tot de etnische meerderheid der Pashtunnen behoort. Daarenboven heeft u kennis van zowel het Pashtou als het Dari (CGVS, p. 5-6), de twee landstalen van Afghanistan. Ook verklaart u over ongeveer 10 jerip grond te beschikken (CGVS, p. 3). Uw oom beschikt dan weer over 30 jerip grond en 200 schapen (CGVS, p. 2). Zowel u als uw oom hebben dan ook de mogelijkheid om die gronden te verkopen om zich in Kaboel te kunnen gaan vestigen. Uw oom stond nota bene in voor een deel van de 10.000 dollar die voor uw reis naar België werd betaald aan de smokkelaar, met de verkoop van enkel schapen (CGVS, p. 21). **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel.**

De resterende door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader betreffen enkel uw identiteit en houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. De twee talibanbrieven en het opleidingscertificaat werden eerder al besproken om inconsistenties aan te tonen in uw asielaars. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij in de war was toen er naar data gevraagd werd en hij dit probleem nog steeds heeft. Verder poneert hij dat hij alles heeft gezegd wat hij wist over de lokale politie waarbij hij gewerkt heeft en er niet kan verwacht worden dat hij gegevens over de federale politie weet of informatie die de oppervlakte die hij moest patrouilleren te buiten gaat. Verzoeker herhaalt dat hij enkel Pashtu kent en derhalve de exacte inhoud van de in Dari opgestelde dreigbrieven niet kent. Voorts wijst hij op de door hem overgemaakte stukken

en meent dat het niet opgaat dat deze zomaar opzij worden geschoven, te meer daar er geen verder onderzoek is naar verricht. Hij meent dat hiermee tekort gedaan wordt aan het voeren van een aandachtig en grondig onderzoek, zie het arrest Singh van het EHRM d.d. 02.10.2012. Tot slot ontkent verzoeker dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt in Kaboel. Vooreerst is het voor hem materieel quasi onmogelijk om aan de middelen te geraken om in Kaboel te kunnen leven, daarnaast is ook Kaboel allesbehalve veilig te noemen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Verzoeker verklaart dat hij omwille van zijn politieactiviteiten geïsoleerd werd door de Taliban. In de bestreden beslissing wordt op omstandige en duidelijke wijze aangegeven dat aan de door verzoeker aangevoerde problemen geen geloof kan worden gehecht, gelet op (i) de inconsistenties tussen zijn verklaringen en het opleidingsattest dat hij neerlegt ter staving van zijn werk bij de politie, (ii) zijn beperkte kennis en bevreemde uitlatingen over alle geledingen van het Afghaanse politiebureau, (iii) zijn beperkte kennis van Talibancommandanten die actief zijn in zijn provincie, (iv) zijn beperkte kennis over lokale en provinciale politieprominenten, (v) het feit dat verzoeker de ontvangst van de twee Talibanbrieven niet correct kan situeren en hij er inhoudelijk weinig van af weet, (vi) de inconsistentie over de datum dat verzoeker Afghanistan zou hebben verlaten, (vii) het gebrek aan bewijswaarde aan het opleidingscertificaat bij de politie en de twee Talibanbrieven gezien deze documenten uiterst fraudegevoelig zijn en zijn verklaringen hieromtrent ongeloofwaardig zijn bevonden, en (viii) de vaststelling dat verzoeker de onveilige situatie in de provincie Baghlan kan vermijden door zich te vestigen in Kaboel.

2.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 oktober 2012 (CG nr. 1216488), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing weerleggen.

Zijn verweer dat hij in de war was toen hem naar datums gevraagd werd en bijgevolg met voorzichtigheid dient omgesprongen te worden met zijn verklaringen over de data, is niet ernstig te noemen. Verweerder wijst er in zijn nota met toelichtingen terecht op dat de gevraagde datums immers vermeld stonden in de door verzoeker ter staving van zijn asielrelaas overgemaakte stukken. Het is niet ernstig te menen dat verzoeker niet gehouden zou zijn tot een minimale toelichting van de door hem neergelegde documenten. Indien verzoeker verklaart vervolgd te worden en hiervoor bescherming te behoeven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij nadere inspanningen levert om zijn zaken zo nauwkeurig mogelijk voor te brengen. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal documenten, geen minimale kennis heeft van de inhoud van deze documenten, noch inspanningen leverde om zijn zaak op te volgen. Bovendien werd vastgesteld dat verzoekers onwetendheid over het door hem overgemaakte opleidingsattest veel verder reikt dan de loutere kennis van de erin vermelde datums. Zo slaagde hij er ook niet in de inhoud van deze opleiding

correct weer te geven en kende hij de naam van de lesgever niet. De vaststelling dat verzoeker niet correct kan weergeven wanneer hij zijn enige, en overigens recente, politieopleiding volgde, wat de inhoud van deze opleiding was en wie zijn lesgever was, doet terecht heel wat vragen rijzen bij zijn geloofwaardigheid inzake deze opleiding, maar ook inzake zijn profiel van politieagent en inzake zijn globale asielmotieven.

Wat betreft verzoekers verweer aangaande zijn beperkte kennis en bevreemdende uitlatingen over het Afghaanse politionele apparaat en het feit dat hij inhoudelijk weinig afweet van de twee dreigbrieven van de taliban, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Zo refereert verzoeker louter naar zijn beperkt werkterrein en herhaalt hij dat hij de inhoud van de dreigbrieven niet kent omdat deze in het Dari zijn opgesteld en hij enkel Pashtu kent. Als dusdanig doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij beperkte kennis heeft over zowel talibancommandanten die actief zijn in zijn provincie als over lokale en provinciale politieprominenten. Van iemand die daadwerkelijk bij de politie zou zijn geweest en tal van talibanleden zou hebben gearresteerd, mag terecht worden verwacht dat hij enige kennis heeft van talibancommandanten en politiecommandanten. Ook mag er worden verwacht dat iemand die voor zijn leven moet vrezen na het verkrijgen van talibanbrieven, deze tot op de letter nauwkeurig laat vertalen door een naaste en dat de inhoud ervan in zijn geheugen gegrift staat, te meer omdat die persoon na het verkrijgen van deze brieven alles achterlaat in zijn land van herkomst. Dat verzoeker zich niet eens zou informeren over de inhoud van de bewijsstukken in zijn asielaanvraag kan inderdaad moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het profiel van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker inconsistente en incoherente verklaringen heeft afgelegd, zowel intern als met de neergelegde documenten. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is daar corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie SRB "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" d.d. 1 oktober 2010), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde opleidingscertificaat bij de politie en de twee talibanbrieven.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest er echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Zoals reeds hoger uiteengezet, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* aldus niet het geval is.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de

motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat *in casu* niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat burgers in de provincie Baghlan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict doch dat verzoeker de onveilige situatie in de provincie Baghlan kan vermijden door zich te vestigen in de hoofdstad Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoeker betwist de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Kabul, doch brengt geen informatie bij die deze beoordeling weerlegt. Verder haalt hij economische motieven aan die het hem quasi onmogelijk zou maken om in Kabul te kunnen leven. De Raad stelt echter vast dat economische motieven niet onder het toepassingsdomein vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker wel voldoende middelen had om naar Europa te reizen en toont met zijn betoog bijgevolg geenszins aan dat het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak *Husseini*

tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS